ŞULE GÜRBÜZ

ağrıyınca kar yağıyor

MİTOS

MİTOS YAYINLARI: 40

AĞRIYINCA KAR YAĞIYOR

Şule Gürbüz

Yayın Yönetmeni: Mustafa Küpüşoğlu

Ofset Hazırlık: TEM Yapım
Kapak ve iç baskı: Altan Matbaası

ISBN 975-7468-73-8

MİTOS YAYINLARI
TEM Yapım Yayıncılık Ltd. Şti.
Oba Sok. 9/1 Cihangir / İstanbul
Tel: 249 87 37 - 38 Fax: 249 02 18

ŞULE GÜRBÜZ

ağrıyınca kar yağıyor

Annem'e

AĞRIYINCA KAR YAĞIYOR

Ağrıyınca kar yağıyor bu seziş saatine
parmaklıklar sessiz ve ıslakken tüm solgunluklar
uzaktı oyunların sonuna zaman
yaratılmışı kullanan saklı gözlerinden biriyle
yol aralarına gizlenmişi düşürüyor yavaştan.

Bu nehir sürükleyişiyle
ve o ince ıslaklıkla yaşama
rengarenk karartılardan
ve bir sonbahar ölüsünden tırmana tırmana
yüzleri yüzlere gizleyip bir bakıvermekti uzaktan
soluk soluğa kapanan gölgelerin
aralanmadan yığılan yankısında içten içe —
bir denizse kırılıverdi gözlerimde.

Geldiğim yer yürürdü
ve artık pek dönmeyen göktendi
kayıklara çözülüverdiğim külrengi sabahları
ertelenen düş gezilerinde ağlarken yazsonları
bahçelerden bahçelere sessizlik bırakan
bakışın başlayıp tükeniverdiği bir ağaçkabuğunda
ismini bulmaktı kendi yazdığın
ve durmadan şaşırmaktı
yakarışların hertürlü ellerinde
bir duygu gibi değişmiyor anlamsızlığı.

Herşeyin aranmasında ben bulunmaktım
ama bir telaştan gizlenmiştim de
korkulu bir yağmur sonrası
geçemiyordum birinden diğerine.

Tüm şapkaların altındaki iççekişler
biraz yaşanıyorsam şimdiki bir düşten
yana eğilmiş kaskatı bakan
ölülerden biriydim pencereden.

ÇALAR SAAT

Demedim
bir zaman olayım ardında aradığı olmayan —
ruhum diz çöktü
nasıl durursam durayım.

Pek hoş bulmuyorum artık
dişleri, köpükleri,
kanla seyreltilmiş hüzünleri
bir çalar saat gerek ölümün başucuna
arasıra da bir gökyüzü
serin yürüyüşlü.

Şöyle bir gelip gitmenin ertesiyim
ve inanırım ne varsa —
yine de beni bağışla
anılarım artık suda.

Hani bir bakış ölür ya avucunda
yarıyarıya donmuş bir güne
ya da bir başkasına gösterir gibi kendini
öyle bir uzaklığa çakılı ki gözlerim
ne omuzlarımda
ne ayaklarımda düşler böyle kapkalın —
en az benimle kalan kadar
acı ve sert uyandırılmış
çocuğum kadarım.

DİNSİZ ÖLÜ MEZARLIĞI

Ölü bir gecenin sandukası gibi
ağır ve çileli
geçiver ellerimin üstünden
geçiver
baharın tülden tohumlarıyla
ilmiğini çözüp yalnızlığa
yayıver
yayıver saçlarını
rüzgarların yollarına
matemim
— gömütsüz dinsiz-im
— benim —
gömmüyor güneşten kurumuş
bu çatlak topraklar —
ışık, yalaz saçlı bir yalancı
bin göz gibi bakıveren
bir göz gibi akan ölü taşıyıcısı ellerime
bir deliğinden fırlamış
bin kütük kıllı pörsük bedeniyle yalanın
yalanın yalınayak ürkünç ayaklarıyla
takip etmekte
matemim
kalakaldın ellerimin üstünde.

Nasıl da dönüp duruyoruz
nasıl ki her seferinde
ölü bir gecenin sandukası gibi
ağır ve çileli
yorulmuş ellerime.

Şiir Kütüphanesi

AĞIR AĞIR AĞLAR YAŞLI KIZ, DAMDA ÇİY İSKELETİ, KURUMUŞ BALIĞIN GÖZLERİNDE İLERLER BİR ÇEŞİT GÖKYÜZÜ, ZİHNİN YAĞMURLARINDAN SIZAR ODALARA, GERİLİR ELLERİNDE SEN YAŞLI KIZ, SIRTIN DÜMDÜZ BİR TUZAK GİBİ DURDUKÇA KARANLIĞA, O CAMLARDA ERİYİVERİR BİTİRDİKLERİN KALIP-LARCA, KALIPLARCA DONMUŞ YAŞLI KIZ, TUTTUĞUN YAZ BİTTİ, ÖLÜMSE UFAK UFAK GELİR PARÇALANARAK, GELECEK DENİR O İKİ PARÇA ZAMANA, SEN YİTİRME ÖLMÜŞ ANNENİ, AT KIRLARA O SİMSİYAH KOLLARIN UZANMADAN BİR BAŞKASINA, İŞTE YİNE O SÖNÜK IŞIKTA PARLAR GECE ALNIN PENCE-RESİNDE, DEVRİLMİŞ ALACAKARANLIK KÜÇÜK YAŞLI KIZ, BİR ÇİFT GÖZ ELİNDE KARA, BİR ÖĞLE SONRASINA BAKAN ÇEVRİLMİŞ TA-VADA, SEZİLİR YANIK YANYANALARDAN SİZE KADAR GENİŞ BIKKINLIKTA VE DEĞİŞMEKTE ZAMAN O AĞZI KIRIK VAZODA.

Düşer bir yaşlı akşam
ilk kez açan çiçeğine
uzanır bakış kesilen gökyüzünde
sen sonbahar saati
ıslak bulut
siyah, damarsız zaman —
kanrengi susamışlığıyla
dinlenir burada
ölümün ikizkardeşi.

KAPI

Yağmurla örtünüyorum bir mum eriyiğinde
ve bir kötü sezişin
aynalardan aynalara uzanan görüntüsüz belleğinde
hatırdan siliniyorum çığlıksız
duyar gibi.

Kestim
istenen şekle giren çok ıslak bir düşten
yere düşen alevleri —
bu neyin tanığıysa
yorgun ve bedensiz bir yürekten dökülen
yaşam değildi yitirdiğim.

Kiminse bu önüme serilenler
ve geri getirdiklerim
gelse
içeride birikiyorum loşluklar üzerinde
belli ki yaşıyorum
bu şafaktan artan bir andan sızıp
hatırdan siliniyorum
ne içimde hissettiğim ellerimden
ne de loşluktan bır ışık gelip
kararta mıyor gerekeni.

Geldiğinde kapıyı açma
dinle ayakseslerini
gözlerini kullanmadan
isteyiver maviliği
bir kardan gülüş gibi
ısıtır tüm söylenenleri.

Kapılar vurulacak ardarda
olan gibi karşılanıp
saklanılacak
(ki daha kolaydır gizlemekten)
bir başka yaşamı zorlayacak kapılar
ve çirkindir
güzel diyemeyeceksin bu yüzden hiçbirşeye
kendine bile —
aralayacaksın bir sesten yere düşen
ve orada kalıvereni.

Kıyılardan derlenen geldiğinde
tüm bastonları zorlayacak kapını
aralayıp da sesleri
"Ben" diyeceksin —
bunca güneş altında saplanamıyorum türlere
ve onların çeşitliliğine
başlatacaksın anlamı yitirmeye başladığında
bir kayaysan kayadan daha fazla
ürperteceksin kendini sınır tanımadan
bitiverdiğinde ölümün dersen
ölüm kurtuluşsa
yaşam ölümdür diye.

YORULUR GÖZLERİNDEN

Yorulur gözlerinden anlayanların kaygısı
ve niyetsiz bir korku kendiliğinden
takılıp kalır o birşey gibi yürüyen

Görsen de bazen o renkleri
bu derinlikten sarhoş çıkan ölümlerle
ve aynalarda kendini büyüten topallarla
yürüdükçe ak gece
ararsın boğduklarını yine bir gün kaybolduğun
o yolda —
üstelik yürümezken.

Orada
düşlerden düşkırıklıkları çekildiğindeki gibi
bomboş, bir bakışsız yorgunlukta
saklanan bir sesle yırtılan bir resimden
sonbahardan kışa dönüşen
ve oraya gömülen herşey gibi insana benzeyen
o sonsuz yinelenme
vermeli belki bu eli
hiç ölmeyecek kardeşine.

Şu ıssız yolları daha da büyüten
ve bir serinlikten
susuz bir acıma zamanına kendini yitiren sen de
rüzgara mola vermiş
zamanın başlama sesi
akıp gitmeye hazır
kayalardan sesiyle.

AKLANMA

Günlerin perde zamanı aklanır
geceleri çektikçe
ve geçilemez öteye
kendini birşeylere verdikçe.

Yaşadıkça eksiğim
geçiversem tamamlanarak
ölümlerden ölümlere —
kıyarım gerçeklere
kimse söylemez ki
pek hissetmediğimi kendimi o yerde.

Bu kırlar sayısız yanlarıyla karşımda
ama ne unutturur
eski bir ağrıyla can çekişen saatleri
Kandan ve yüzlerden yüzlere akan ölü konuşmaları
yakarken hep aynı mumları
nasıl söylenir
öbür yanım benden de yaşlı.
Her şeyin bir türlü yetinemezliğini
örttüğüm bu ellerimle
nasıl unuturum
hiç geçmemiş bir günde
biraz yaşamakla ayaklarıma gömülen beni
gitsem de
acıyı yerine koymak için gittiğimi
gönlüm gibi buruşturup durduğum bu zamanın
varlığı kadar yokluğu
ve umut, kaygan bir peri
güneşten içeri girdi gireli
şaşırırsa ya sabah
hangisi unutulduğunda
geleceğini.

ÇEKİŞEN

Durduğum yer bir kayaydı kucağımdaki seslerle
ezilen gözlemleriydi kucak kucak düşlerin
en belirsiz, öylece geçiveren saatlerin.

Şöyle bir yürüyecektim — olur ya
yorulmak mı
üstüste yığılmak mı görüntülerimle birlikte
bitiverdi özlemlerim bir gecede
yıkılan mimarim üstüne sessizce
hep sessizce.

Kuşatmaların, cançekişenlerin bir köşesiydi
ve ağırcaydı kendi ağırlığınca
en nedensiz soruların yanıtıydı suskunluğu
birşeylerin aksiydi yaratılan şeye doğru ilerleyen
tüm günbatımlarında
aynı korku ürpertiyi kucaklarken.

Yeniden, yeniden doğdum
beyaz köpüklerinde durduğum kayanın
belki ıssızlığımda yetişen yalnızlığın
kiminleydi bizim olmadıysa kiminle
yeniden yeniden doğdum
iki yıkanmış zaman arasında
uzaktan yakınlığı ölçtüm günbatımı saatimle
orada olamazdık
orada olamazdık bunca ölümlerimizle.

Tüm titreyişi banaydı
ürpertisi
çekişen, çekişen
banaydı
en rüzgarlı kumları gözlerimde
evler, evler bıraktım çoğulluğuna
bembeyazdı ellerim sırtımda, kollarımda
bir türlü zamandan akıp da
bir çok yaşamdan —
"O'ydu" dedim.

Denizlerin soğumasını bekledim bir mart sabahı
dalgayı dalgayla gördüm
bitimsiz boşluğuna yerleştirdim eski giysileriyle
bilinmeden sarılmış paketlerde
susamış yüzünü buldum — ne durdu
ne kımıldadı ara vermeden
bir sonraki gün gibiydi anlatmak istediği
hergünün bir gününde
kimin sesiyle konuşurdu bilmem
bittiği bilinmeyen bir fincanın
bırakılış sesiydi belki de
bir hiçyoktan yağmuru
bir sıkıntı yaprağı
biraz gözyanılması
bir tepsiden seyreder gibi gökyüzünü
acılar da yoruldu —
ben
yeniden, yeniden doğdum.

Birşey gibi kaldı suskunluk
üç tahtaya bir sedef
bir ölüme binlerce doğum
neden ki kırıldı tırnaklarım
aklıma gelen eylülün korkusudur
eylülle eylülün kesiştiği
çekişen.

Karardığında bahçe kapıları
bir kapı çekiliverdiğinde aniden
pek denenmemiş acılarda
ne yaşamsız
ne ölümsüzdü kısacık bir yolculukta
herşeyin birikip birikip de
bu kararmış sandıklarda bekleştiği
en yeni uykular buldum
kırık gözbebeklerimde.

Bu yıkıntıdan aklımda kalan
en dar sokaklarda kurumuş
birkaç eskilik
bazı öyle sarılar
birkaç hertürlü solgunluklar
sabah ölümleri
sonu unutulmuş öyküler
ilk elde atılan en büyük kozlar
saatlerim, saatlerim
en yetersiz soğuklarda
bir kahvenin ılık bırakılmışlığı
eski gözlerimden fotoğraflar
tek bir ya da birkaç fotoğraf aradığım
bazı küller arasında.

DENEYEN

Benzese benzese bana benzer
bu ellerimden artan soğuklar
yaşama uzaktan bakan ne varsa
tek bir renge dönüşüyor uzak alışkanlıklarla
tek bir rengin
su ile uyumuna
zamanın sesiyle tüm kıyılarını unuttuğum
tanrısının akşam saatlerinde ben
söyleyemediklerimim —
henüz
ölü bile değilim.

Büyük dalgınlıklardan
tek bir dalgınlığım oldu
uzanabileceğim soluk örtüşün
tabut desenlerinde
tam yuvarlanacakken
geçip yerine oturan
yaşamın dalgınlığıydı
masaya fırlatıp attığım yüzüm
ve teker teker değil bu kızıllıkta
cama, çiviye inanmayan
kemik sesli bir freskti sorulduğunda
bu dalgınlığın su yürüyüşünde
bir kedinin gözlerinde
bir resme bakma süresince —
daha
ölü bile değilim.

Tek bir vahşete soyunan yığınlardan
giyinemediklerimim
ve bu çabayı sürdüredurdukça
iyi tanımadığım bir sarıya dönüşüyor
bomboş konyak kadehinin kırmızısı.

Yaşamın gözlerine sunulan
bir bakışsızlıktı tüm hareketsizliğim
bir serinlik sessizliğinde biraz gök indi
biraz soluma hışırtısı
bazı sözler vardı şimdi unuttuğum
bazı unuttuklarım vardı hatırladıklarımdan
denemediklerimin kıyısında
söylemeliyim —
ölü bile değilim.

YENİLEN

Geçiverdim acımanın bu tuhaf aralarından
uzaktan bir gülümseyişle
seslendirilen kayıpları satın alıp
yarıda kalmış gözlerimin çağrısıyla.

Bazı resimlere serpiştirilmiş özlemlere
ölümler dolusu pencereden bakıp
birşeyler yaktım
ve öylece geçiverdim.

Sıcakları ateşe veren günlerde
külden ayakizlerini kurutup
yanıma aldım —
kimse öldüğümü söylemedi.

İki dilsiz çağrıyla yaşamın sağına döndüm
çöken bir ağrıdan doğrulan kayalarda
bazı dalgalarla kopan düşler
ve ölümün sorusuyla vuruldu
içimin kapısı.

Onlar ki
yaşamın birkaçı
ölümün öyle derininde
tek gözlerimde çoktular
yarınla bir buluta takılırsa bugünden
ölümün ucuna yerleşen
bir bitmese anının başlangıcı.

BEYAZ İLAHİ

Öyle ya — değişti yollar
ıslak yaprakların geçtiği
başımı kaldırdığımda
o sorulmadan yanıtsız çiy kokuları gibi
herşeyin akıp akıp da
bana değmeden kuru yataklara dönüştüğü
buruk
nane kokularıyla kaldım ellerimde.

Oyalandım dünyanın doldurduğu yollarla
acelesiz adımlarla
titremelerle
bir tütsü kabının kışında
ve atkılı yayında akşamüstlerinin
büsbütün ağırlaşan insan gövdelerine
takılıp kalan ruhlarımızla.

Bir sıkıntıdan sürülüp
ya da bir yaşamdan çıkagelen
bensiz yalnızlığımın
kördüğüm boşluklarıydı
iki düş zincirinde
kendi kendine büyüyen bakışımla
iki mermer masa
bir beyaz boşlukta
tek bir tanrının
bana başkalaşımı uzandı göğün iççekişinde —
böyle gök görmedim ben.

Bir tren vakti
tek bir ışığın yaşadığı
uğultulara uzatılan ellerde
pek uzak suların yanıbaşımdaki denizlerinde
hangi taşı kaldırsam
bir sonbahar geçerdi.

Pek birşey söylemedim —
anlatıldım
şimdi bir gölgeyle uzanan süresiz yanıklara
ve bir bahçeden toplanmış seslerle
uçup giden bir müziktim havada
en yorgun bakışın bile biryerlere ulaştığı
bazı serinliklerin hesapsız gündönümlerinde
ve buruşuk dizlerinde.

Ne zaman doğar gibi olsam
ateşimin yer bulamadığı
bu donmuş gövdelerimde
biraz şaşkın
ve soluk soluğa
hiçbirşeyle tutuşmayan
o sonsuz gölgelerimle
denenerek bir dondurulmuş geyikten taşıp
hangi kuruluğu anlasam
duysam yeni kan seslerini
içer gibi bir fırtınadan
o ağaran
belki yalnızlığı çoğullayan
yaşamım için.

Parmaklardan sızan
unutulmaya çalışılan renkte şarapla
tamamlamaya çalışırken tarihini acılığın
kendiyle karışıp başkası olan
işiten
o bulut yollarında yükseleni
birşeylere acıyıp terkedemeyen zamanı
ve teker teker bırakan halkaları
olmazı çekip
araladığımda yılları
sonsuz bir ilâhiydi yüzümde kıvranan
beyaz bir ilâhiden
başka olmayan.

YAĞMURUN GÖLGESİ

Yağmurun gölgesi izleniyor karanlıkta
değiştiriyor kendini olmayacak birşey
unutturup aslını zor olanı istiyor
yaşamayı değil yaşamı duyurup da.

Bir göz açıp kapama süresince
o fener gibi yanıp sönen
kendini hiç böyle görmemiş
alçalıp yükselen doğuşu gecelerin
acıyı sonbahar kenarına itmiş.

GÜNÜ BİTİRMEK

Gün, bitişin saatidir
yürekse
bir yağmur damlası
ıslatan bedeni.

Gece bekleşir kapımda
ıslık çalar bardağın rengi
ıslanır bir düşte yürüyen suyun sesi
gün suya değdi.

BİR DAHA ÖLME

Durursa zaman yaşamaya
iki ılık ceset aralığında
benzemez bir akşam saatine bakan yüzü
çarçabuk yitivermeye
hızlanır yine de akşam
yanar ölüm döşeğindeki güneşe
sesidir bu sonbaharın
ölüsünü gömen içine
zamanı yok yeryüzünün —
bir daha ölme.

SIR

Özlenir her anlamın tazeliği
yüreğin billur günlerinde
katıştırmadan kendini sırlara
ve onların sırsız aynalarına
sürükler kendini günler
hep öteden öteye
her deniz anlamını ararken
bulanık nehir gölgelerinin
yaratılış günlerinde —
özlem nasılsa gidip gidip
hep durmaktır kendinde.

GÖK BİRİKİNTİLERİ

Kesilirsen günlerin eskilerine
yayılıverirsin uçsuz bucaksızlığına kendiliğin
gövdende dolup taşan su çizikleri
kulağında ışıyan sazların ürpertileri
yaşarsın böyle de her kimse gibi
gökte elindeki damar mavilikleri
kapılıp içindeki sensizliklere
sıvanmış yüreğine her günden
gök birikintileri.

KARIŞMADIM

Karışmadım kurbanlara
tuz kokladım selimde
yatağım içimden aktı
kabuğum zamanı bağladı —
inandım mı sanki
bu içiçe geçmiş gerçeğe
bu gün de alınıp götürülecekse bir başka güne
ayırdım ve
tane tane geçtim
sayılırken suçlarım
değiştirdim alnımı bir kırışık geçmişle.

Geri gelme zamanım
gülersin alıkonmama
ben yitirdim kendimde —
bu dağınık yüreğimin yeri
su doldurur geriye.

UZAK GİBİ
görülmeler söylenen bir azalmışlığın içine gizli
o bulutların gölgelerinden
bir soğuk eldim ben onun ölümünde
hemen önünde duran acıyı
dönmemek üzere bir boyuneğişten terkeden.

Yavaşça ürkütür bedeni sessiz ruh,
bakışsız gezgin
uzanır eski sularda kollarım iççekiş gölgesiyle
sabahın gerisinden.

İNERSEM
dışarı
dışarda
yanar kanı ezilmiş sessizliğin
körelir izlerken kendini
bir alçak bir yakın
herşeyin ayrı parçası
her söz gibi kendi üstünde
unutmuş o ince başı
hangi kemikli dilde
söylerken aynı yası
yarasını izler bir uykuarası —
görürsem ağlarken göreyim
yüreğim seni.

ACI
mırıldanır bir kedi gibi köşede —
ne sende yer var
ne ölümde.

SULAR
dinlenirken yağmur altında
bir uykudan yükselir karanlık
gri sabah parçalarıyla
ölümün ötesine.

HATIRLAR
geleceğini o simsiyah düş
çırpınır ellerinde alnı, kolları
bırakır geçmişi de.

BIRAKTI
beni en yakınım
ölümüm —
şimdi en yakınım
kimseye.

DOLDURUR
ruhları rüzgar
sıyırır yaşamı kendinden
savurur zamanı
yasımı gizlemeye.

GİZLENİRSE
o bulut da
şimdi kendinden.

ALIR kendini koynundan
o çoğalan sessiz inilti —
at yüreğini bir daha
bulamasın kendini.

BULUNUR yere düşenler
ve belki düşürenler —
ararız sessiz gürültülerle
düşüremediklerimizi.

HABERİ YOK taşan rüzgarların
elimi örtsem de üzerine
gözlerimdeki yumruk gibi
habersiz o da ellerinden.

Silinir yaşlar ve yaşlanır en yüce zaman
kirpiğinde biriken tozdan
yutar aklı ve ruhu —
tozla yalnızca tozdan.

YEŞILE bakar
sarıdan çekinen herşey gibi
ve yine sarı olur
her yeşilin akıbeti.

UYUTUR İNSAN kendini
ve unutur sonra da başından geçenleri
konuşur aklına gelirse
bilemeden kendinindeki kimseyi
uyutur ve kaldıramaz —
dibe çöker gövdesinden taşan
yitmişleri.

HATIRLADIKÇA birşeyleri
ölüm gelir aklına
daha da hatırladıkca
yalnızca kendi ölümü.

YALNIZ yaşamı hatırlar
kendini unutan ve savuran uzaklara —
bazen bir gölge inip de yüreğine
göstermezse kendini.

MAHKUM olur alacakaranlıklar
gözlerini eğsen de derinden derine
bulup çıkarıverir
ve belki fırlatıverir sana doğru —
bir mavi sarılık olur
her mevsimden göndere çekilen iniltiler
neyi yutabilir sindirilemez gizlerde
birikir nasılsa her yağmurun ardından
gözbebeklerine.

UZANIRSAM
örtüver ağaçköklerini üzerime
gözlerimden toz ayıklama
yitirt bana kendimi —
sesim bana bile ulaşamadan
ikizimden yeni bir ölüm doğsun.

KALDIRIRSAN bardağını bir balkon serinliğine
otlardan yapılmış güneşine sabahların
bu sabah gölgesi örter geceyi gizlice
ve kalır umutların en koyu rengi gecede
belirir şafağın utancı son sevgisiyle
buradan ya da daha uzaktan
bir kırlangıç geçer
nehirler taşır yüklerini deşercesine
son yüreğinden
bir kırık parça ağrıyla daha
bitiriversen sokakları bir dikişte.

CAMA VURAN kar taneleri
yüzümdeki acıyı elinde sıkan
acının canını daha da acıtan
ve cama geçiren dişlerini —
ayağındaki odunlar ıslak
peşinde güz alevleri
ölüsü canlı vahşet
yüzümde camdaki kar taneleri.

GENÇ KIZ vahşete tanık
akşam ağlatırken pencereleri
ve odalara sızıp
kısık lamba alevlerinden
günün ölüsünü getirmiş
bölünmüş gövdesinden.

Pencereler sarsılıyor
ve genç kız mavi yapraklı çiçekler arıyor
gölgesine süzülmüş yaştan
usulca doğrarken parmaklarını
götüreceği torbasına katık.

ÖZLEMİ bir inilti doğurur
böyle kendiliğinden yıldızlı bir gecede
saçlarını yakar
sanki tanrısının saçları
ve neyse acıtan gözlerini bu kadar
siyaha saçılmış
mor gecelikli bir ölüm giyer üstüne
bakar doğumuna, seslenirken annesi
sana morlar kestim
ve yıldızlar sanki gökyüzünde.

GEÇ KALMIŞIM

Şimdi
geç kalmışımı yakaladım bir sabah arasında
ve sürgüne gönderdim yalnızlığımı.

Şimdi
geç kalmışımı yakaladım
"DUR"
denilen yeri
her defasında
yaşamak üzere erteleye erteleye tüketirken.

Değiştiriyoruz yapraklarımızı
aynı seslerle delik deşik edilen
gövdelerimizin kımıltılarına göre
ve biriktiriyoruz ölümlerimizi
bir büyük ölüm için.

Yetişmek buysa kalamamaya
kurmak saatları,
kurmak yılları
öyleyse niye öne geçmeli
"Kim'i?" değilse bile
kendimi bekleyeceksem
önce ileri, sonra geri —
yok, yok: şöyle bir yürüyüp geçmeli.

Ve şimdi
bazen önümde seyreden geç kalmışımı yakaladım
sordum da:

"Ya bu matem bizim değilse
ve ..."

"Ve, nasıl bir bağlaçsa hiçbirşeyi bağlamayan
işitmek de bağlanmaksa bu dünyada
hiçbir matem de
senin olamayandır."

"Bu hangi kral
acılı gözleriyle omuzumun üzerinden bakan —
kim bildirdi önceden ölümünü ona
ve tarih boyunca süregelen bu acıyı
neden ben omuzlandım acaba?"

"Kendimizi sunarken kendimize
tüm tadımız ve zehirimizle
hemen bitmeyiz, korkma
çünkü bir yol çiziyor ölüm bedenlerimizde."

"Akşamüstleri ölmemeli insan —
gün yeni başlıyorken ölebilir
herşey tazeyken, denenmemişken —
güne ölerek girebilmelidir."

"Bastırmalıdır açlığını
gövdelerden sızan o kan tohumlarıyla."

"Sorarım ilgisiz olduğumu söyleyenlere
görmediğim denizlerdeki
balık ölülerinin cenazelerini kim kaldırıyor, diye."

"Bir tesbih böceği sırtüstü düştüğünde
nasıl düşleri biterse
öyle sırt çeviriyorum düşmeden tüm düşlere."

"Ben de sulamıyorum otlarımı
kuraksa kurak
ve şimdi geç kalışımı da
'ne zaman geciktim?' ile tüketiyorum."

"İlk seferinde korkmuştuk —
işte yine
gece, gece..."

"Ayaklarımla değil
ellerimle..."

"Çelenklerim eskidi
bir tadımlık gökyüzü
eskidi —
bir bardak suydu geç kalmışım
kimselerin susamadığı bir ülkede
gitti, geldi, gitti
ayaksesleriyle bölünen günlere
eski düşlerimin şimdi yalnızca
bir düş gibi göründüğü dönüşlerimde..."

"Ve bir gün yuvarlak bir taşla deniz kıyısına gidip
suyun üstündeki aksimi sildiğimde..."

"Ya bir kuş ne taşır kanatlarında
ölümünden başka?"

Ölüm —
tüm yamalı palyaçolarını üzerime salan
sallanan kıyılarıyla çürük bir diş gibi ısıran
çekiliveren gözleriyle yaşamın yorganını kapatan.

İki kırık döküktüm geç kalmışımla ben
iki kırık döküktüm
bir parçamı da
kimbilir nerede bırakan
kanı gözlerimde parlatırken
acıyı yedeğine alan
bir şehri düşlerken
bir başka şehirde uyuyamayan
geç kalmışım gecikirken
elimde en eski fenerlerle
ne kadar bakılırsa da görülmeden
ve yalnızca bir yanılsamaysa beliriveren —

Ya ben
ya ben
ya ben.

Küçük bir özlem parçasıydım yaşamım henüz
sağken
ne yutuldum
ne bir tat buldum o sisli bedenimde —
o ben ki
bazılarınca sağdım
yaşamım
henüz sağdı.

Yaşam
seninle kurulandım mı?

Yaşam
ne güzeldin olmasan.

Biraz denizden aldım
biraz
sandıklara saklı düş ölülerimi harcadım —
daha fazla dokunmadım.

Yaşam
seni geri verdim
geri verdim
geri verdim.

İ ç i n d e k i l e r

AĞRIYINCA KAR YAĞIYOR, 7
ÇALAR SAAT, 10
DİNSİZ ÖLÜ MEZARLIĞI, 12
YAŞLI KIZ1, 4
KAPI, 16
YORULUR GÖZLERİNDEN, 19
AKLANMA, 21
ÇEKİŞEN, 23
DENEYEN, 28
YENİLEN, 31
BEYAZ İLAHİ, 33
YAĞMURUN GÖLGESİ, 37
GÜNÜ BİTİRMEK, 38
BİR DAHA ÖLME, 39
SIR, 40
GÖK BİRİKİNTİLERİ, 41
KARIŞMADIM, 42
UZAK GİBİ, 43
İNERSEM, 44
ACI MIRILDANIR, 45
SULAR, 46
HATIRLAR, 47
BIRAKTI, 48
DOLDURUR RUHLARI, 49
GİZLENİRSE, 50
ALIR, 51
BULUNUR, 52
HABERİ YOK, 53
YEŞİLE, 54
UYUTUR İNSAN, 55
HATIRLADIKÇA, 56
YALNIZ, 57
MAHKUM, 58
UZANIRSAM, 59
KALDIRIRSAN, 60
CAMA VURAN, 61
GENÇ KIZ, 62
ÖZLEMİ, 63
GEÇ KALMIŞIM, 64